

Διοργανωτής/Organiser

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
UNIVERSITY OF CYPRUS

Χορηγός/Sponsor

Χορηγός Επικοινωνίας
Media Sponsor

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Δευτέρα – Παρασκευή 9.30 – 13.30
Τηλ. 22894531-2 | Email: culture@ucy.ac.cy

INFORMATION

Monday – Friday 9.30 – 13.30
Tel. 22894531-2 | Email: culture@ucy.ac.cy

14
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΚΥΠΡΟΥ

2011
ΜΑΪΟΣ ΜΑΥ
ΙΟΥΛΙΟΣ JULY

ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΟΔΟΥ ΑΕΙΟΘΕΑΣ
ACHIOTHEA'S MANSION

**Όλες οι παραστάσεις αρχίζουν στις 20.30.
Το ταμείο ανοίγει στις 20.00.**

Εισιτήριο εισόδου: €10

Φοιτητικό/Μειωμένο: €5

Εισιτήριο διαρκείας για όλες τις παραστάσεις

Μαΐου – Ιουλίου: €50

All shows begin at 20.30.

Ticketing desk opens at 20.00.

Ticket price: €10

Students/Discounted tickets: €5

Ticket card for all May–July shows: €50

**Πληροφορίες και κρατήσεις
Δευτέρα με Παρασκευή 9.30 – 13.30**

**For information and reservations
Monday to Friday 9.30 – 13.30**

☎ 22894531-2

Στο εξώφυλλο/Cover art:

Χάρτης Αμμοχώστου/Map of Famagusta

από την έκδοση/from the edition

Henry de Beauvau, *Relation journaliere du voyage du Levant*, Nancy 1615

Ο τόπος μας δεν έχει ποτάμια. Μεγάλα ποτάμια, επηρμένα, να κυλούν ήσυχα μες στη ρουτίνα της ήρεμης αυτάρκειας. Έχει κρυφούς όμως κι ανήσυχους χειμάρρους. Ποτάμια ξεροπόταμα που κάποτε φουσκώνουν κι αγριεύουν, κάποτε κοιμούνται άνυδρα και αποκαμωμένα. Γι' αυτό ο κάθε ποταμός, μα και ο κάθε ξεροπόταμος όταν κατέβει, ποτέ δεν είναι ο ίδιος. Ίδια κοίτη, ίδιος προορισμός, ίδια διαδρομή, μα άλλη ορμή, άλλος ήχος, άλλη περιπέτεια.

Το ξέρουν αυτό καλά όσοι δουλεύουνε της τέχνης όχι ως άσκηση, μα ως ασκητική. Πως είναι αδύνατο να μπεις στο ίδιο ποτάμι δεύτερη φορά. Γιατί, ποτάμι, φουσκωμένο ή ξερό, είναι αυτό που πάντα ρέει κι αυτό που κάθε φορά σε δέχεται είναι ένα άλλο ποτάμι, με νέα νερά που άλλοτε είναι δροσερά και κρύα, άλλοτε πολλά και άγρια, κάποτε λίγα ή και καθόλου. Γιατί, και το ξερό ποτάμι πάντα ρέει... Μπορεί το νερό να έχει φύγει μα η αίσθηση της ροής είναι πάντα εκεί. Κι αν περπατήσεις μες στην άδεια κοίτη όχι ως ανίδεος περιηγητής μα ως αλαφροϊσκιωτος έχεις την αίσθηση πως κάποιος σε ακολουθεί, κάποτε σε κυνηγά, ακούς μέσα στη σκέψη σου τον ήχο του νερού που ήταν ή που θα έρθει. Ένα ποτάμι είναι πάντα ζωντανό, ακόμη κι αν του έχουν εξαντλήσει τις πηγές, του έχουν κλέψει τις δυνάμεις.

Κάπως έτσι σκέφτομαι την Αξιοθέα. Σαν ένα μυθικό ποτάμι δίπλα στη νεκρή ζώνη, που ρέει δίπλα στον ταπεινωμένο Πεδιαίο, αυτόν τον παλιό θεό. Που κάποτε διέσχιζε περήφανος κι ελεύθερος τον κάμπο της Μεσαορίας και τώρα παρηγοριέται ο μαύρος που μπορεί ακόμη ν' απολήγει μέσα στον κόρφο της Αμμοχώστου. Έτσι την σκέφτομαι. Σαν ένα ποτάμι που κοιμάται τον χειμώνα κι όταν έρχονται οι μήνες του καλοκαιριού και του φθινοπώρου ξυπνά κι ανθίζει φέρνοντας πουλιά και χρώματα και μυρωδιές. Κάθε χρόνο τα ίδια και τα ίδια και όμως πάντα τόσο διαφορετικά. Χώρος που παραμένει πεισματικά ο ίδιος κι

ένα φεστιβάλ που επιμένει στην ίδια θεματική, στις ίδιες επιλογές, συχνά στα ίδια έργα ή και στα ίδια σχήματα, τα οποία όμως ποτέ δεν είναι τα ίδια. Και αυτό είναι το σημαντικό. Το ίδιο που γίνεται αλλιώς ωραίο αν ο δημιουργός κατορθώνει να είναι ζωντανός και αλλιότιπος μέσα στον ίδιο τρόπο που τον ανακαλύπτει κάθε φορά μ' εκείνο το δέος του πρωτόγνωρου.

Κάπως έτσι σκέφτομαι και έτσι θα ήθελα να είναι πάντα το Φεστιβάλ της Αξιοθέας. Ένας χώρος ζωτικός που κάνει τα ίδια πράγματα, σκάβει στον ίδιο λάκκο, αναζητά τα ίδια κοιτάσματα, κι όμως, είναι κάθε φορά νέος και διαφορετικός, κομίζοντας καινούριο ρίγος. Αυτό το ρίγος που μπορεί να φέρει ο συνειδητός δημιουργός, αυτός που έχει περιχαρακωθεί μέσα στους νόμους και την ηθική της τέχνης του, αυτός που έχοντας αποδεκτεί τους όρους της καλλιτεχνικής του μοναξιάς, εμβαθύνει συνεχώς στην ίδια περιοχή, συνδυάζοντας τις πιο φίνες λεπτομέρειες της τέχνης του με το καινούριο άγγιγμα του χρόνου —αυτή η απίστευτη έννοια της ωρίμανσης με «ταχύτητα ηλικίας» όπως το είπε ο Νάσος Θεοφίλου που τώρα μας κοιτά από την αντίπερα όχθη.

Αυτό είναι το ενδιαφέρον αυτού του φεστιβάλ. Ότι επιμένει γύρω από τις ίδιες αναζητήσεις και όμως, αντί να το βαριούνται, ολοένα πληθαίνουν αυτοί που το αναζητούν είτε ως καλλιτέχνες είτε ως κοινό. Είναι αυτή η εμβάθυνση στην ίδια ποιητική περιοχή. Με τις ίδιες δυνάμεις. Αυτών που βρίσκονται στις παρυφές. Αυτών που έχουν την πίστη ότι μπορούν, τηρώντας τους βασικούς χαρακτήρες της τέχνης τους, να προχωρούν σε γενναίες αποκλίσεις απ' το γνωστό και το παραδομένο.

Γ' αυτό κάθε χρονιά, μπαίνουντας ξανά μες στο ποτάμι της Αξιοθέας, υπάρχει αυτή η παράξενη αίσθηση ότι μπαίνεις στην ίδια κοίτη, στον ίδιο χώρο, όλα σου φαίνονται γνωστά και οικεία, κι όμως κάθε φορά κάτι το διαφορετικό συμβαίνει. Είναι η δυνατότητα των γνήσιων δημιουργών να νιώθουν μια τεράστια ευρυχωρία μέσα στο πιο αυστηρό

καλούπι. Να έχουν τη δυνατότητα της πιο απειθαρχής, της πιο άναρχης εκτέλεσης μέσα στα όρια που επιβάλλει η αυστηρή φόρμα και οι κανόνες μιας υψηλής τεχνικής. Γιατί μόνο οι άμουσοι και απαίδευτοι νομίζουν ότι το νέο είναι απλώς το γύρισμα της πλάτης στο παλιό. Ότι το παρόν και το μέλλον δεν έχει ανάγκη το παρελθόν. Κι όμως το παρελθόν είναι το μόνο που υπάρχει. Το παρόν διαλύεται κάθε στιγμή, κάθε δέκατο του δευτερολέπτου γίνεται παρελθόν. Το μέλλον είναι ασώματο και άυλο. Το παρελθόν έχει υλική υπόσταση, γιατί είναι χώρος και χρόνος βιωμένος. Επενδυμένος με αισθήματα, χαρές και λύπες, ηδονή και στέρηση.

Το παρόν είναι η μηχανή που αλέθει αθέατη αυτό που μας αναλογίζει και το ρίχνει στο στόμα του δράκου. Το μέλλον, αυτή η ψευδαίσθηση. Και μόνο το παρελθόν είναι αυτό που μας στηρίζει. Που μας δίνει τη μνήμη. Την ανάμνηση. Τη νοσταλγία. Το αίσθημα του νόστου. Τη δύναμη της περιπλάνησης και της επιστροφής.

Σκέφτομαι λοιπόν αυτές τις μέρες τους ποταμούς-θεούς με τις νεράιδες και τους αλλοπαρμένους. Σκέφτομαι τις ποταμοδιαβάσεις (*σε μιαν ποταμοθριάβασιν μιαν λυερίν εσσιάστηκα...*). Αυτές τις μέρες που η Αξιοθέα ετοιμάζεται για το 14ο πολιτιστικό της φεστιβάλ, σκέφτομαι πολύ την εμπειρία του ποταμού, που όλο ρέει στην ίδια κοίτη και ποτέ δεν είναι ο ίδιος... Σκέφτομαι και καλωσορίζω όλα τα σχήματα (μουσικά και θεατρικά) που ετοιμάζονται να «κατεβούν» στην κοίτη της Αξιοθέας στο ιστορικό κέντρο της Λευκωσίας κομίζοντας ήχους και φωνές και μουσικές και ποίηση και λόγο. Καλωσορίζω, τέλος, το κοινό της Αξιοθέας. Το συμπαθητικό κοινό μας για το οποίο η Αξιοθέα, ως φυσική θεότητα, ανασταίνεται κάθε Μάιο και ντύνεται τα γιορτινά της. Και στο οποίο η Αξιοθέα νιώθει ότι ανήκει.

Μιχάλης Πιερής
5 Μαΐου 2011

You can never enter the same river twice

HERACLITUS

Our land has no rivers. Large and abundant rivers to flow quietly in the complacency of everyday routine. It has, however, restless streams. Streams that swell and boil at times or sleep dry and depleted. Thus, every river, every stream is never the same when it descends. The same bed, the same route, the same destination but a different gush, a different sound, a different experience.

Those who serve Art self-denyingly rather than self-servingly know this well. One can never enter the same river twice. Because the river, either swelling or dry, never stops its flow and each time around, you step into a different river, with new waters that are cool and refreshing, or abundant and gushing, or scarce, or none. For rivers flow even when dry... Water may no longer be there but the feeling of the flow remains. And if you walk along the empty riverbed, not as an unmindful trekker but as a visionary, you would get the feeling that someone is following you, even chasing you at times; you would hear in your mind the sound of the water that was there or will come. A river remains forever alive, even when its springs have been depleted, even when its might has been taken away.

This is how I perceive Axiothea. As a mythical river by the dead zone, a live river that flows next to the mortified Pediaeus, that ancient god who once traversed the plain of Mesaoria proud and free, and now finds consolation in being still able to come to Famagusta's embrace. That is my vision of Axiothea. A river that sleeps in winter but when summer and autumn descend, comes to life and purls again, inviting birds, colours and scents. The same each year and yet so different every time around. A place that remains stubbornly the

same and a festival that persists in the same thematic focus, the same selection, often the same performances or performers. And yet they are never the same. And this is the essence. That “same” which becomes differently beautiful when the artist manages to keep a fresh outlook and to revisit the same creative paths again and again with the awe of first discovery.

This is how I perceive Axiothea’s Festival and this is how I would like it to be. A living and breathing organism that does the same things, quarries the same pit, traces the same lode, and yet! remains innovative and different each time around, bringing a new thrill. The thrill that only a conscientious artist could generate, one who has shielded himself in the laws and ethics of his art, one who, having accepted the terms of his creative solitude, probes deeper and deeper into the same field, combining the finest details of his art with the new touch of time – that amazing notion of maturity that comes with “the speed of age”, as Nasos Theophylou put it who now watches us from the other bank.

This is what makes the Festival interesting. The fact that it perseveres in the same creative pursuits and yet, rather than shying away from it, those who seek it either as artists or as audience, tend to multiply. This is the outcome of persisting in the same cultural locus. With the same forces. Of those who stay off the mainstream. Those who trust that they can afford to remain faithful to their art and still move away from the conventional.

That is why, every year when you enter the Axiothea river, you get the strange feeling that you are entering the same riverbed, the same place; everything seems familiar and recognisable, and yet each time something different happens. It is the ability of genuine artists to feel free and comfortable within the narrowest of limits.

To dare the most unrestrained, the most radical interpretation without transcending the strict boundaries of artistic form and the rules of high craftsmanship. For only the artless and ignorant may think that new is just a negation of the old. That the present and the future have no need of the past. And yet the past is all that exists. The present disappears every instant, every tenth of a second it turns into past. The future is vague and ethereal. Only the past has material substance because it is a lived-in space and time. Clad with feelings, joys and sorrows, pleasures and deprivation.

The present is the machine that grinds stealthily what was destined to us and throws it into the dragon’s jaws. The future, what an illusion. And it is only the past that gives us a solid ground to stand on. It gives us memory. Recollection. Nostalgia. The feeling of *nostos*. The power to wander and to return.

I have been thinking these days about the river gods. About the neraids and the men enchanted at the fords. These days when Axiothea is getting ready for its 14th cultural festival, I have been thinking a lot about the blessing of being like a river, forever flowing, never the same... And with these thoughts, I welcome all the artists (musicians and actors) who are about to “walk” Axiothea’s riverbed, here at the historical centre of Nicosia, to fill it with their sounds, voices, music, poetry, and spoken word. Last but not least, I welcome Axiothea’s audience. Our lovable audience for which Axiothea, like a natural goddess, comes to life again each May and puts on its festive attire. And to which Axiothea feels that it belongs.

Michalis Pieris
5 May 2011

Τραγούδια σαν παραμύθια

Τζιτζικες

Κυριακή, 29 Μαΐου, 20:30

ΣΥΝΑΓΛΙΑ

Άννα Χαϊδεμενάκη: τραγούδι

Περικλής Σχινάς: τραγούδι,
λαούτο, σάζι, καρπάθικη λύρα

Λένα Τσαμπούρη: βιολί,
αντιφωνικό τραγούδι

Θανάσης Ζέρβας: ούτι, καβάλι,
αντιφωνικό τραγούδι

Φωκίων Αποστολόπουλος:
κρουστά, αντιφωνικό τραγούδι

ΣΥΝΑΓΛΙΑ

Οι «Τζιτζικες», ένα καινούργιο συγκρότημα παραδοσιακής μουσικής από την Ελλάδα, τραγουδούν και διηγούνται. Τραγούδια άγνωστα, αλλά και μερικά γνωστά. Τραγούδια μακρόσυρτα, της υπομονής. Τραγούδια σαν παραμύθια, για την αγάπη, την ξενιτιά, τον θάνατο, τραγούδια για βασιλιάδες, αντρωμένους και πεντάμορφες. Τραγούδια από τη δημοτική παράδοση διάφορων περιοχών της Ελλάδας και από συγγενείς παραδόσεις γειτονικών λαών.

Tale-telling Songs

Tzitzikes

Sunday, 29 May, 20:30

CONCERT

Anna Chaidemenaki: vocals

Pericles Schinas: vocals, lute, saz,
Karthian lyre

Lena Tsambouri: violin,
antiphonic singing

Thanassis Zervas: oud, kaval,
antiphonic singing

Fokion Apostolopoulos:
percussions, antiphonic singing

“Tzitzikes” (The Crickets), a new traditional music formation from Greece, tell stories with their singing. Tale-telling songs forgotten or often sung. Songs slow and lengthy like a patient wait. Songs like fairytales – about love, parting, nostalgia and death, about kings, bold warriors and fair lasses. Songs from the lore of different regions in Greece and the traditions of neighbouring nations.

CONCERT

Ο Καραγκιόζης αστροναύτης στη Σελήνη

Παρασκευή, 3 Ιουνίου, 20:30

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Καραγκιοζοπαίχτης:
Χριστόδουλος Αντωνίου
Πάφιος

Συνεχίζοντας την παράδοση του λαϊκού θεάτρου σκιών που εγκαινίασε ο παππούς του, ο γνωστός κύπριος καραγκιοζοπαίχτης Χριστόδουλος Πάφιος (1904–1987), ο Χριστόδουλος Αντωνίου Πάφιος παρουσιάζει το έργο «Ο Καραγκιόζης αστροναύτης στη Σελήνη», εμπνευσμένο από το φανταστικό αλλά και προφητικό μυθιστόρημα του Ιούλιου Βερν «Από τη Γη στη Σελήνη».

Το έργο, το οποίο ανεβάστηκε για πρώτη φορά γύρω στο 1930 από τον σπουδαίο καραγκιοζοπαίχτη της Πάτρας, Ντίνο Θεοδωρόπουλο, ακολουθεί το πρότυπο του Βερν και, παντρεύοντας τη φαντασία με την επιστημονική πληροφορία, μεταδίδει αντιπολεμικά μηνύματα, τα οποία παραμένουν ακόμα και σήμερα επίκαιρα.

Η παράσταση πλαισιώνεται από μια έκθεση αφίσας και φιγούρας της δεκαετίας του 1950–1960, η οποία παρουσιάζει την τέχνη γνωστών ελληνικών καραγκιοζοπαιχτών, όπως ο αείμνηστος Ευγένιος Σπαθάρης, ο Βάγγος Κορφιιάτης, ο Αντώνης Μόλλας, ο Γιάννης Νταγιακάκος, ο Θανάσης Σπυρόπουλος κ.ά.

Karagiozis the Astronaut Flies to the Moon

Friday, 3 June, 20:30

FREE ENTRANCE

SHADOW THEATRE

Shadow puppeteer:
Christodoulos Antoniou
Pafios

Continuing the tradition of popular shadow play, launched by his grandfather, the famous Cypriot shadow puppeteer Christodoulos Pafios (1904–1987), Christodoulos Antoniou Pafios presents the play “Karagiozis the Astronaut Flies to the Moon”, inspired by Jules Verne’s humorous science fantasy novel “From the Earth to the Moon”.

The play, performed for the first time around 1930 by the prominent shadow puppeteer of Patra, Dinos Theodoropoulos, follows Verne’s example in combining fantasy and scientific fact to send a strong antiwar message that remains relevant even today.

SHADOW THEATRE

The performance is complemented by an exhibition of posters and shadow play figures of 1950–1960, which presents the art of famous Greek shadow puppeteers such as the inimitable Evgenios Spatharis, Vangos Korfiatis, Antonis Mollas, Yannis Dayakos, Thanasis Spyropoulos and others.

Επισκεπτήριο

Κώστας Βόμβολος – Θοδωρής Ρέλλος

Δευτέρα, 6 Ιουνίου, 20:30

Κώστας Βόμβολος:
ακορντεόν, ηλεκτρονικά

Θοδωρής Ρέλλος:
κλαρίνο, σαξόφωνο

Οι δυο μουσικοί, μετά από 30 χρόνια γνωριμίας και συνεργασίας σε ηχογραφήσεις και εμφανίσεις με μικρά και μεγάλα σύνολα, συναντώνται σε ένα διάλογο ανάμεσα στην παράδοση, την τζαζ, τη θεατρική και τη σύγχρονη μουσική. Στηριζόμενοι άλλοτε στην καθαρότητα και την εκφραστική δυναμική των ακουστικών οργάνων και άλλοτε στις διευρυμένες δυνατότητες που προσφέρει η τεχνολογία προτείνουν σύγχρονα ηχητικά τοπία τα οποία μετασχηματίζονται διαρκώς μέσω της δημιουργικής δυναμικής του αυτοσχεδιασμού.

Carte de visite

Kostas Vomvolos – Thodoris Rellos

Monday, 6 June, 20:30

CONCERT

Kostas Vomvolos:
accordion, keyboards

Thodoris Rellos:
clarinet, saxophone

Having known each other for 30 years and having collaborated in recordings and live performances with small and large formations, the two artists meet again for a dialogue between traditional music, jazz, compositions for the theatre and contemporary pieces. Relying sometimes on the clarity and expressiveness of acoustic instruments, other times on the broader possibilities offered by technology, Kostas Vomvolos and Thodoris Rellos create a modern acoustic landscape, which undergoes constant transformation driven by the creative energy of improvisation.

CONCERT

Αφηγήσεις Κυπριακών Λαϊκών Παραμυθιών

Πέμπτη, 9 Ιουνίου, 20:30

ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Γιολάντα Χριστοδούλου:
αφήγηση

Σάββας Χουβαρτάς:
αυθεντική ζωντανή μουσική

Χλόη Μελίδου:
επιμέλεια κίνησης

ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Συνεπαρμένοι από τη μαγεία των κυπριακών λαϊκών παραμυθιών, η ηθοποιός Γιολάντα Χριστοδούλου και ο συνθέτης Σάββας Χουβαρτάς έχουν εμπνευστεί μια παράσταση για μικρούς και μεγάλους, η οποία αναδεικνύει την εκφραστικότητα της κυπριακής διαλέκτου και τον πλούτο του παραδοσιακού μας πολιτισμού.

Στην παράσταση θα ακουστούν τέσσερα αυθεντικά κυπριακά παραμύθια από τη συλλογή του Νέαρχου Κληρίδη *Κυπριακά Παραμύθια*: «Η Μερτσινιά», «Ο Τσαγκάρης τζ' ο βασιλέας», «Ο Ποσπερίτης τζ' η Οπλιά» και «Το Πιθκιαβλούιν».

Popular fairytales of Cyprus

Thursday, 9 June, 20:30

PERFORMANCE

Yolanda Christodoulou:
narration

Savvas Houvartas:
authentic live music

Chloe Melidou:
choreography

PERFORMANCE

Inspired by the magic of Cypriot folk tales, actor Yolanda Christodoulou and composer Savvas Houvartas have created a performance for young and old, which highlights the expressiveness of Cypriot dialect and the rich traditional heritage of Cypriot culture.

The performance is based on four authentic Cypriot fairy tales from Nearchos Clerides' collection *Fairy Tales of Cyprus*: "The Myrtle Tree", "The Shoe-maker and the King", "Vesper and the Seven Sisters" and "The Little Fiddle".

Το Σπίτι

Μιχάλης Πιερίης

Παρασκευή, 17 Ιουνίου
Σάββατο, 18 Ιουνίου, 20:30

ΘΕΑΤΡΟ

Σκηνοθέτης:
Γιώργος Μιχαηλίδης
Σκηνικά – κοστούμια:
Αγνή Ντούτση
Μουσική: Αντώνης Μιχαηλίδης
Φωτισμοί: Γιώργος Μιχαηλίδης
Βοηθός Σκηνοθέτη:
Μαρία Πολίτη
Β' Βοηθός Σκηνοθέτη:
Λεωνίδας Αναγνωστόπουλος
Βοηθός Σκηνογράφου:
Κατερίνα Τσακότα

Παίζουν οι ηθοποιοί:
Θόδωρος Κατσαφάδος
Ντίνα Μιχαηλίδη
Δημήτρης Καραμπέτσος
Ευαγγελία Κατσάλη
Ευαγγελία Σταματέλλου
Άννα Κολιοφώτη
Νίκος Αναστασόπουλος
Μαρία Καρακίτσου
Ξανθή Γεωργίου

Το έργο του Μιχάλη Πιερίη, «Το Σπίτι», το οποίο ανέβασε τον Μάρτιο στην Αθήνα ο κορυφαίος έλληνας σκηνοθέτης Γιώργος Μιχαηλίδης, αποτελεί μια κοινωνική ψυχολογική τραγωδία, ένα δοκίμιο ποιητικής επάνω στα κεντρικά θέματα του βίου και της τέχνης, το οποίο πραγματεύεται τη διαλεκτική σχέση παλαιού-νέου, μέσα από ένα δραστικό θεατρικό κείμενο με αφομοιωμένες αναφορές στον Πίντερ και τον Πιραντέλο, αλλά και με θέματα που συνομιλούν διαλογικά με κορυφαία έργα της ελληνικής και της παγκόσμιας γραμματείας.

Το έργο αποτελεί ένα δοκίμιο για την τέχνη, το θέατρο μέσα στο θέατρο, πριμοδοτώντας την ειρωνική αποδόμηση των συγκρούσεων και της τραγωδίας και λογοδοτώντας απευθείας

ΘΕΑΤΡΟ

στον θεατή τον οποίο αντιμετωπίζει ως συνένοχο και συμμετοχο στο πιραντελικό «παιχνίδι των ρόλων».

Ο Κύπριος λόγιος και ποιητής Μ. Πιερής βιώνει εδώ και χρόνια τη ραγδαία αρχιτεκτονική αλλοίωση του νησιού του. Η Κύπρος και τα αστικά της κέντρα είχαν αρχοντική αρχιτεκτονική, συχνά μιας ανατολίτικης χλιδής ή μιας βικτωριανής αποικιακής μόδας. Η μεγάλη οικονομική άνθηση του νησιού συνοδεύτηκε και από τη γνωστή παγκοσμιοποιημένη αρχιτεκτονική του ορθολογικού εγκιβωτισμού της πολυκατοικίας.

Ο ήρωας του έργου του είναι ένας συγγραφέας που πασχίζει να κρατήσει το γενέθλιο σπίτι του για να μπορέσει να κρατήσει και τη μνήμη των ανθρώπων που το κατοίκησαν. [...]

Η Αγνή Ντούτση διαμόρφωσε με γούστο τον χώρο (το δεύτερο υπόγειο γκαράζ του Ιδρύματος Μιχάλη Κακογιάννη) και ο Αντώνης Μιχαηλίδης έγραψε μια σημαίνουσα μουσική που εμβάθυνε τις συγκρούσεις και σχολίαζε τα συναισθήματα. Ο Γιώργος Μιχαηλίδης που σκηνοθέτησε το έργο τόνισε με έμφαση τη ρητορική επιχειρηματολογία του γιατί σαφώς αντελήφθη πως το έργο του Πιερή είναι ένα έργο με θέση, μια δραματουργική διαμαρτυρία για τα τιμαλφή που χάνονται, ξεπουλιούνται και διασύρονται. Δίδαξε κυρίως τον μεσολαβητή του εργολάβου σαν αδηφάγο πιράνχας, σαν έναν λυσσαλέο τηλεβόα διαφημιστή επίγειων παραδείσων που απαγγέλλει χρησιμοποιώντας όλα τα στερεότυπα σλόγκαν των προσπέκτους. [...]

Ο Θόδωρος Κατσαφάδος (συγγραφέας) είναι ηθοποιός με συναισθηματική φόρτιση, την οποία αξιοποίησε ο σκηνοθέτης και έτσι ο ρόλος έγινε μια φιγούρα ενός πείσμονος ιδεολόγου που έχει αναλάβει μόνος του να σώσει την αρχοντιά, το γούστο και το ήθος μιας ολόκληρης κοινωνίας που σύρεται από τις σειρήνες της ομοιομορφίας.

Η Ντίνια Μιχαηλίδη, ηθοποιός με ψαχνό και ουσία (σύζυγος), έπλασε έναν χαρακτήρα παραπλανημένο μεν από τις σειρήνες αλλά όχι επηρμένο και κούφο. Ήταν μια δυστυχημένη ύπαρξη που νόμιζε

πως η μετακίνηση, η μετοίκηση και το ταξίδι είναι πανάκεια για να θεραπευτεί η ερωτική μοναξιά.

Ο Δημήτρης Καραμπέτσος (πλασιέ, ντίλερ) είχε τον γνωστό υστερικό φανατισμό του μεσίτη, όποιου μεσίτη, δηλαδή υπηρέτη κάθε σωτήρα μεσσία. Από την ομάδα των νέων ηθοποιών που πλαισίωσαν το τρίο ξεχωρίζει κανείς τις γελοιογραφικές μεταμορφώσεις της Ευαγγελίας Σταματέλλου, αλλά και οι υπόλοιποι υπηρέτησαν με σοβαρότητα τη σκηνοθεσία (Κατσάλη, Κολιοφώτη, Καρακίτσου, Γεωργίου, Αναστασόπουλος). «Το Σπίτι» του Μιχάλη Πιερή έστειλε το απελπισμένο μήνυμά του, το τραγικό μήνυμα μιας ήττας του πολιτισμού.

Κώστας Γεωργουσόπουλος, εφ. «Τα Νέα»
18 Απριλίου 2011

Το Σπίτι είναι η αλληγορική εμμονή ενός παρελθοντιστή συγγραφέα να παραμείνει στο σχεδόν ερειπωμένο πατρογονικό του, σε πείσμα της ασφυκτικής πολιορκίας παροχών ενός γενναϊόδωρου εκπροσώπου της «αξιοποίησης», κι ακόμα ενάντια στο βιταλιστικό πόθο της ίδιας της συζύγου του.

Ο Πιερής οργανώνει έτσι τις Θερμοπύλες της μνήμης, την αξιοπρέπεια της άρνησης, την αντίσταση στη συνειδησιακή εκποίηση. Ρομαντικός και ιδεολόγος, έχειται στερρώς των παραδοσιακών αξιών ενός πολιτισμού του συναισθήματος που καταρρέει μπροστά στη λαίλαπα της παντοειδούς αλλοτρίωσης και εξώνησης. Όλοι οι ήρωες τελούν εν δικαίω – αυτό είναι μέγα προτέρημα. Οι εμμονές τους, διατυπωμένες σε δραστικούς και πειστικούς διαλόγους, μπορεί να μην ανελίσσονται επαρκώς σε επίπεδο δραματικής κορύφωσης, εξασφαλίζουν όμως δυναμικές συγκρούσεις προσώπων που έχουν τις αφομοιωμένες καταγωγές τους στον Πίντερ και τον Πιραντέλο. Ιδίως ο δεύτερος παρεμβαίνει στο «παιχνίδι των ρόλων» αποφασιστικά, αφού μια παράλληλη διάσταση του φαίνεται και του είναι για τον συμμετοχο θεατή αρδεύει γόνιμα το έργο.

Γιάννης Βαρβέρης, εφ. «Η Καθημερινή»
28 Δεκεμβρίου 2003

Η υπόθεση του έργου μοιάζει απλή σε πρώτη ανάγνωση... αλλά τα φαινόμενα απατούν. Πρόκειται, αντίθετα, για ένα «σκεπτόμενο» έργο ενός... παραπλανημένου πλατωνιστή στο βάθος συγγραφέα και για μια ιδιαίτερα πολύπλοκη κατασκευή, με την καλή έννοια του όρου, υψηλής δραματουργικής αξίας και προωθημένης πιραντελικής τεχνικής, που «χτίζεται» με υλικό τις μνήμες του «συγγραφέα» και οικοδοσπότη στη διάρκεια της παράστασης. Θα έλεγα μονολεκτικά ότι πρόκειται για ένα κατόρθωμα, επειδή

ο συγγραφέας «ανάγει» τον προδρομικό Πιραντέλο μέχρι τις καλά κρυμμένες, πίσω από ένα παιχνίδι αντικριστών κατόπτρων, υπόγειες πλατωνικές του καταβολές και ρίζες, που δεν είναι πάντα εμφανείς ακόμη και στους ειδικούς. Καταργώντας –φαινομενικά– τα όρια, κάνοντας μέτοχο του παιγνίου του το κοινό. [...]

Η αισθηματοποίηση του χώρου με τη φαντασία και του χρόνου με τη μνήμη σημαίνουν το τέλος των ψευδαισθήσεων. Η γυναίκα του έργου, μη θέλοντας να ζήσει μέσα σε ένα κενό για εκείνη, ακίνητο κέλυφος παρελθόντος, κινείται ενστικτωδώς προς αυτή τη διεύθυνση και συνδέει την αλήθεια της με τη ριζική αποδοχή του χρόνου. Η απόφαση της γυναίκας να φύγει και του άνδρα να την αφήσει επιτρέπει και στους δύο να επανακτήσουν τη σχέση με τον αυθεντικό τους εαυτό. Το τέλος του έργου γίνεται έτσι ένας επώδυνος λυτρωτικός και ουσιώδης τόπος ελευθερίας, όχι μια μελοδραματική εμμονή σε φασματικούς και φαινομενικούς, ελευθεριακούς τύπους.

Λεάνδρος Πολενάκης, εφ. «Η Αυγή»
27 Μαρτίου 2011

The House

Michalis Pieris

Friday, 17 June
Saturday, 18 June, 20:30

THEATRE

Director:
George Michaelides
Set and costumes: **Agni Doutsis**
Music: **Antonis Michaelides**
Lighting: **George Michaelides**
Assistant Director: **Maria Politi**
Second Assistant Director:
Leonidas Anagnostopoulos
Assistant Stage Designer:
Katerina Tsakota

**Cast in order
of appearance:**
Thodoros Katsafados
Dina Michaelides
Dimitris Karabetsis
Evangelia Katsali
Evangelia Stamatellou
Anna Koliofoti
Nikos Anastasopoulos
Maria Karakitsou
Xanthi Georgiou

The play “The House” by Michalis Pieris, which was staged last March in Athens by the prominent Greek theatre director George Michaelides, is a social and psychological tragedy, an essay on poetics deliberating fundamental issues of life and art, which explores the dialectic relation between old and new through a dynamic dramatic text containing well-reasoned references to Pinter and Pirandello, but also themes that enter into a dialogue with important works of Greek and international literature.

The play is essentially an essay on art, theatre within theatre, where conflict and tragedy undergo an ironic deconstruction and the burden of responsibility shifts to the viewer who is seen as an accomplice and accessory to the Pirandellian “game of role-playing”.

THEATRE

For years now, Cypriot scholar and poet M. Pieris has been an unwilling witness to the rapid deterioration of his native island's architecture. Cyprus and its urban centres had a remarkable architecture, often characterised by oriental opulence or a Victorian colonial influence. The great economic boom on the island was accompanied by the familiar globalisation of architecture and the advent of the condominium.

The protagonist of the play, a writer, tries desperately to keep his paternal home in order to preserve the memory of the people that once inhabited it. [...]

Agni Doutsis tastefully transformed the underground parking of Michalis Kakogiannis Foundation into a theatre, while Antonis

Michaelides created a powerful music, which deepened the conflicts and explicated the feelings. Director George Michaelides emphasised the rhetorical arguments of the play, having realised clearly that Pieris' work constitutes a dramatic protest against the loss, trade and transgression of values. This is particularly evident in the role of the real estate broker who comes across as a voracious piranha, a vociferous, almost possessed promoter of earthly paradises who talks reciting all the stereotypical slogans of advertising brochures. [...]

Thodoros Katsafados (the writer) is an actor with powerful emotional charge, which the director used to his advantage, thus creating the figure of a stubborn ideologue who has taken upon himself to single-handedly save the dignity, taste and integrity of an entire society drawn by the sirens of monotony.

Dina Michaelides, a flesh-and-bone actor (the wife), created a character enticed by the sirens but not snobbish and vain. A miserable soul who thinks that moving to a new place or going on a trip is the panacea for emotional loneliness.

Dimitris Karabetsis (the broker) artfully conveyed the hysterical fanaticism of the middleman, any middleman, any servant of a self-proclaimed messiah. Among the young actors on the cast, one can single out the comic transformations of Evangelia Stamatellou, although all others (Katsali, Koliofoti, Karakitsou, Georgiou, Anastasopoulos) stood up to their task. "The House" by Michalis Pieris sent its desperate message, the tragic message of a defeated civilisation.

Kostas Georgousopoulos, *Ta Nea Daily*
18 April 2011

"The House" is an allegory of a traditionalist writer's obsession to remain in his almost ruined paternal home, in spite of the overpowering

siege and lucrative offers of a generous representative of “modern development”, and even in spite of the vitalistic drive of his own wife.

Thus, Pieris organises the Thermopiles of memory, the dignity of refusal, the resistance to trading one’s consciousness. A romantic with high moral values, he stands firmly behind the traditions of a culture of sensitivity, which vanishes in the whirlwind of all kinds of alienation and mercantilism. All characters have a case in point and this is a great accomplishment. Their obsessions, revealed in dynamic and convincing dialogues, may not reach up to the point of dramatic climax, but provide ample ground for interpersonal conflicts, which contain well-reasoned references to Pinter and Pirandello. The second, in particular, intervenes decisively in the “game of role-playing”, as viewers are artfully drawn into a parallel dimension where reality and ostensibility merge.

Yannis Varveris, *Kathimerini Daily*
28 December 2003

The plot of the play seems simple at first glance... but appearances are deceptive. It is instead a “contemplative” work of a ... deluded writer, a Platonic indeed, a very complex structure in the good sense of the meaning, with high dramatic value and advanced Pirandellian references, which is being built out of the “writer’s” and host’s memories in the course of the play.

If I have to use one word, I would call it an accomplishment, because the author uncovers early Pirandello all the way to his well-hidden, behind a play of facing mirrors, Platonic origins and roots, which are not always obvious even to the experts. Abolishing – as it seems – all boundaries and involving the audience into his game. [...]

The transformation into feeling – of space through imagination and of time through memory – marks the end of illusion. The female protagonist, reluctant to continue living in the empty carcass of a past that means little to her, moves instinctively towards this direction and associates her truth with the radical acceptance of time passing by. The wife’s choice to leave and the husband’s decision to let her go allows both to re-establish the relationship with their real selves. Thus, the end of the play leads to a painful yet salutary transition to genuine liberation, rather than a melodramatic obsession with ostensible freedom.

Leandros Polenakis, *Avgi Daily*
27 March 2011

Διγενής Ακρίτας

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Μουσική: Ανδρέας Ρούσσης
Λιμπρέτο: Σταμάτης Δαγδελήνης
Σκηνική επιμέλεια: Μιχάλης Πιερίης
Σκηνική και ενδυματολογική επιμέλεια:
Χρίστος Λυσιώτης
Κύπρος Γεωργίου

Φωτισμοί: Καρολίνα Σπύρου

Διδασκαλία Τραγουδιών:
Νικόλας Παπαγεωργίου

Υπεύθυνη Παραγωγής:
Σταματία Λαουμτζή

Μια παράσταση με τη μορφή μουσικού αναλογίου στηριγμένη στη συγκλονιστική μουσική του Ανδρέα Ρούσση σε ένα ποιητικό κείμενο του Σταμάτη Δαγδελήνη, το οποίο διαλέγεται από διάφορες σκοπιές (θετικά αλλά ενίοτε και ειρωνικά) με πολλά κείμενα της παράδοσης, λαϊκά και έντεχνα, όπως οι παραλλαγές του Διγενή Ακρίτα, ο κύκλος των Ακριτικών δημοτικών τραγουδιών, το δημοτικό τραγούδι της Ηλιογέννητης, ο *Ερωτόκριτος*, κ.ά. Παρά την πρωτοβουλία του συγγραφέα να δημιουργήσει έναν ανεξάρτητο μύθο από αυτόν που παραδίδεται για τη ζωή και τον θάνατο του Διγενή, εισάγοντας κυρίως το πρόσωπο της Ηλιογέννητης, το έργο εμφανίζει μια αναγνωρίσιμη θεματική συνοχή, με κύρια πρόσωπα τον Διγενή, τη Μαξίμω και την Ηλιογέννητη, αλλά και τον γνωστό ήρωα του δημοτικού τραγουδιού Φιλόπαππο ή Φιλοπαππού, τη μάνα του Διγενή, τη νένα, τον φίλο του Διγενή και τις φίλες της Ηλιογέννητης. Τα πρόσωπα του έργου πλαισιώνονται από ένα Χορό, ο οποίος, με βάση τις δραματουργικές ανάγκες, εμφανίζεται ως ενιαίος ή μοιράζεται σε χορό των Αμαζόνων και σε χορό των παλικαριών του Διγενή.

Τετάρτη, 22 Ιουνίου
Πέμπτη, 23 Ιουνίου, 20:30

Σύμφωνα με τον συγγραφέα του λιμπρέτου, «Ο Διγενής υποστηρίζει αλλά και υποκινείται από την «αντρική» ιδέα του πολεμιστή που προσπαθεί να νικήσει τον θάνατο —τους βαθύτερους δηλαδή φόβους του— μαχόμενος και αποφεύγοντας την ερωτική δέσμευση· ενώ η Ηλιογέννητη σαν γυναίκα προσπαθεί να πετύχει το ίδιο με την αγάπη. Θεωρώ ότι η αντίστιξη αυτών των δύο τάσεων αποτελεί σημαντικό —ίσως τον σημαντικότερο— άξονα του έργου. [...] Βέβαια όπως είναι φυσικό, η «θηλυκή» άποψη δεν υπάρχει στο πρωτότυπο Έπος όπου μάλιστα ο Διγενής επιχαιρεί γιατί αφού νίκησε τη Μαξίμω στην μάχη την εξετέλισε χρησιμοποιώντας την σεξουαλικά, αλλά ευελπιστώ ότι αυτή η ανατροπή φέρνει τον μύθο πιο κοντά στις σύγχρονες αντιλήψεις».

Digenis Akritas

University of Cyprus Theatrical Workshop

MUSICAL PERFORMANCE

Music: **Andreas Roussis**

Libretto: **Stamatis Dagdelenis**

Stage Treatment: **Michalis Pieris**

Set and costumes:

Christos Lysiotis
Kypros Georgriou

Lighting: **Karolina Spyrou**

Song Instruction:
Nikolas Papageorgiou

Production Manager:
Stamatia Laoumtzi

A musical performance based on Andreas Roussis' remarkable music score to Stamatis Dagdelenis' poetic text, which enters into a constructive but sometimes also ironic dialogue with many other works – traditional, popular or original, such as the different versions of the Digenis Akritas epic, the demotic songs of the Akritic cycle, the folk-song about Heliogenniti,

the sun-born girl, Erotocritos, and others. Despite the author's intention to create a separate myth about the life and death of Digenis mainly by introducing the character of Heliogenniti, the play has a recognisable thematic consistency, with protagonists Digenis, Maximo and Heliogenniti, but also the popular folksong hero Philopappo or Philopappou, Digenis' mother, the Nanny, Digenis' friend, Heliogenniti's lady friends. The characters of the play are flanked by a Chorus, which depending on the dramatic needs, appears in unity or divides into chorus of the Amazons and chorus of Digenis' men.

Wednesday, 22 June,
Thursday, 23 June, 20:30

MUSICAL PERFORMANCE

According to the author of the libretto, “Digenis stands for and is motivated by the ‘male’ idea of the warrior who attempts to defeat death – i.e. his deepest fears – in battle, trying to avoid emotional commitment, while Heliogenniti attempts to do the same with love. I believe that the counterpoint of these two trends constitutes an important, if not the most important, pillar of the play. [...] Of course, as might be expected, the ‘female’ perspective does not exist in the original epic where Digenis gloats over the fact that having defeated Maximo in battle, he humiliated her by taking sexual advantage of her, but I hope that this twist would bring the myth closer to modern-day conceptions.”

Girls, Ghosts and Gods and other stories

J. Kriste, Master of Disguise

Τρίτη, 28 Ιουνίου, 20:30

ΣΥΝΑΓΩΓΑ

Λευτέρης Μουμτζής: φωνή,
ακουστική κιθάρα, πλήκτρα

Δημήτρης Κακαβούλης:
πλήκτρα, κρουστά

Πάυλος Μιχαηλίδης: βιολί

Φώτης Σιώτας: βιολί, βιόλα

Σοφία Ευκλείδου: τσέλο

Στέλιος Ρωμαλιάδης: φλάουτο

Ελευθερία Δαουλτζή: κανονάκι

Μάριος Μιχαήλ: μπάσο

Αντρέας Τραχωνίτης:

τύμπανα, κρουστά

Zara der Arakelian: φωνητικά

ΣΥΝΑΓΩΓΑ

Το σχήμα J. Kriste, Master of Disguise ξεκίνησε το 2003 από ένα φοιτητικό μουσικό «project δωατίου» του κύριου μουσικού Λευτέρη Μουμτζή για να εξελιχθεί στην πορεία σε μια πενταμελή μπάντα προοδευτικού ροκ με έδρα το Λονδίνο, αλλά και στη σημερινή δεκαμελή ορχήστρα, η οποία έρχεται στην Αξιοθέα να παρουσιάσει κομμάτια από τρεις δισκογραφικές δουλειές του συνθέτη. Το πειραματικό άλμπουμ *This is the Alternative* (Moon Records, 2005), το ώριμο πλέον *Girls, Ghosts and Gods* (Puzzlemusik, 2009), το οποίο ανακηρύχτηκε ένας από τους καλύτερους δίσκους της χρονιάς στην Ελλάδα, και τον καινούργιο δίσκο του Μουμτζή, ο οποίος αναμένεται να κυκλοφορήσει το 2012.

Πρωτοποριακή και ιδιότυπη, η μουσική του Λευτέρη Μουμτζή φέρει ένα δυνατό «άρωμα» του Λονδίνου, χωρίς όμως να λείπουν και οι αναφορές στην ελληνική παράδοση. Ο συνθέτης «φλερτάρει» με την ακουστική ψυχεδελική φολκ-ροκ που άνθισε τις δεκαετίες του 1960 και 1970, τα μπλουζ και την ambient μουσική, πάντα με μία «προοδευτική» προσέγγιση. Όπως γράφει ο Φώντας Τρούσας στο περιοδικό «Jazz και Τζαζ» η μουσική του Μουμτζή «δεν αφορά σε τίποτα παραξηγμένες αναβιώσεις, απ' αυτές που τροφοδοτούν χαμερπή προσδόκιμα, αλλά σε μία παντελώς σύγχρονη «κατασκευή», στην οποία είναι ενταγμένοι άψογοι low-profile μοντερνισμοί».

Girls, Ghosts and Gods and other stories

J. Kriste, Master of Disguise

Tuesday, 28 June, 20:30

CONCERT

Lefteris Moumtzis: vocals,
acoustic guitar, keyboards

Dimitris Kakavoulis:
keyboards, percussion

Pavlos Michaelidis: violin

Fotis Siotas: violin, viola

Sofia Euclidou: cello

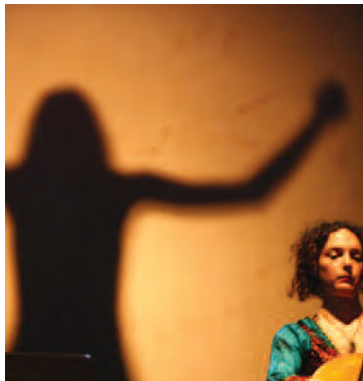
Stelios Romaliadis: flute

Eleftheria Daoultzi: kanun

Marios Michael: bass

Andreas Trachonitis:
drums, percussion

Zara der Arakelian: vocals

CONCERT

“J. Kriste, Master of Disguise” started out in 2003 as a student music project of Cypriot musician Lefteris Moumtzis, evolving into a five-member progressive rock band based in London, and then into today’s ten-member formation that comes at Axiothea to present songs from three of the composer’s albums. The experimental “This is the Alternative” (Moon Records, 2005), the more mature “Girls, Ghosts and Gods” (Puzzlemusik, 2009), which was hailed as one of the best albums of the year in Greece, and the latest project of Moumtzis, which is expected to circulate in 2012.

Innovative and idiosyncratic, Lefteris Moumtzis’ music carries a strong “flavour” of London, where it was written, but contains also many references to Greek tradition. The composer “flirts” with acoustic psychedelic folk-rock that flourished in the 1960s and 1970s, as well as with blues and ambient music, maintaining always a “progressive” approach. As Fontas Trousas of “Jazz and Jazz” put it, Moumtzis’ music “has nothing to do with the obsolete revivals of the type that creates vain expectations; it is a genuine present-day ‘construction’, which incorporates a flawless low-profile modernism”.

Η Απολογία του Σωκράτη

Διεθνές Ελληνικό Θέατρο

Πέμπτη, 30 Ιουνίου, 20:30

Ηθοποιοί: Γιάννης Σιμωνίδης
Σκηνοθεσία: Λούκας Σκιπητάρης
Κοστούμια:
Θεώνη Βαχλιώτη-Aldredge
Μουσική υπόκρουση:
Caryn Heilman

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ

«Η Απολογία του Σωκράτη» είναι μια ευχάριστη και γεμάτη χιούμορ δραματοποίηση της περίφημης υπεράσπισης του μεγάλου φιλόσοφου και ηθικού δάσκαλου μπροστά στο Αθηναϊκό δικαστήριο το 399 π.Χ. Στην Απολογία, όπως καταγράφηκε από τον μαθητή του Σωκράτη, Πλάτωνα, ο σοφός άνδρας της Αθήνας υπερασπίζεται τον εαυτό του ενάντια σε πολιτικά κατευθυνόμενες κατηγορίες για αθεισμό και διαφθορά των νέων. Ο βραβευμένος με Emmy ηθοποιός Γιάννης Σιμωνίδης ζωντανεύει την εκκεντρική αλλά συγχρόνως μαγνητική προσωπικότητα του Σωκράτη και προσφέρει ένα βαθύτατα κοινωνικό, πολιτικό αλλά προ παντός ανθρώπινο έργο που συναρπάζει το κοινό με το χιούμορ, την αμεσότητα και την απλότητα της θεατρικής του απόδοσης.

Τη σκηνοθεσία της παράστασης αναλαμβάνει ο γνωστός από το Broadway και την αμερικανική τηλεόραση σκηνοθέτης Λούκας Σκιπητάρης. Ενδυματολόγος είναι η βραβευμένη με Oscar και Tony Θεώνη Βαχλιώτη-Aldredge, ενώ τη μουσική υπόκρουση της παράστασης έχει συνθέσει η Caryn Heilman.

«Η Απολογία του Σωκράτη» ανέβηκε για πρώτη φορά στη Νέα Υόρκη το 2004 και από τότε έχει παρουσιαστεί με τεράστια επιτυχία στα Ηνωμένα Έθνη, την Αρχαία Αγορά της Αθήνας, το NBC Today Show, και σε πάνω από 200 θέατρα, φεστιβάλ, σχολεία, πανεπιστήμια και βιβλιοθήκες στις ΗΠΑ, τον Καναδά, την Ουρουγουάη, την Ελλάδα, την Κύπρο, τη Γαλλία, το Λουξεμβούργο, την Τουρκία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και τη Μεγάλη Βρετανία.

Κορυφαία πανεπιστήμια όπως το Yale, το Columbia, το Michigan, το Cambridge, το Oxford και το Edinburgh συνδύασαν την παράσταση με διαδραστικά σεμινάρια, υπό τον συντονισμό του κ. Σιμωνίδη, σχετικά με τη σωκρατική ηθική και το πώς αυτή μπορεί να φανεί χρήσιμη στο σημερινό κόσμο.

Μία υπεράνθρωπη προσπάθεια εκ μέρους του πρωταγωνιστή σε έναν εκπληκτικό συντονισμό κειμένου, κίνησης και λόγου.

Luxembourger Wort, Λουξεμβούργο

Ο Σωκράτης αδέσμευτος! Ένας ιδιαίτερα μονομανής και πολυ-ταλαντούχος ηθοποιός έχει θέσει ως ιδιοσυγκρατική αποστολή του να αποδείξει την ανυπέβλητη δραματική δύναμη του αρχαίου φιλόσοφου.

American Theatre

Το σωκρατικό δαιμόνιο επιστρέφει με την «Απολογία» του Γιάννη Σιμωνίδη: συναρπαστικό, ευχάριστο, προκλητικό, ευφρές!

Περ. *Odyssey*, Νέα Υόρκη

The Apology of Socrates

Greek Theatre International

Thursday, 30 June, 20:30

Actor: Yannis Simonides
Director: Loukas N. Skipitaris
Costumes:
Theoni Vahliotes Aldredge
Music: Caryn Heilman

THEATRE

THEATRE

“The Apology of Socrates” is a delightful and quite humorous dramatisation of the famous philosopher’s defence and his rebuttals to a guilty verdict and sentence to death. In the Apology, reported to us by Socrates’ student, Plato, the wise man of Athens firmly defends himself – rather than apologising in the contemporary sense – against politically motivated accusations of not believing in the gods of the state, and of corrupting the Athenian youth. The Emmy Award-winning actor Yannis Simonides channels the eccentric yet magnetic personality of Socrates and offers a profoundly social, political but above all human work, which captivates the audience with the humour, immediacy and simplicity of its theatrical rendition. The performance is directed by Broadway and US television veteran Loukas Skipitaris. Costume design is credited to Oscar and

Tony Award winner Theoni Vahliotes Aldredge, while the music of the play is written and performed by Caryn Heilman.

“The Apology of Socrates” premiered in New York in 2004 and has since been performed to great acclaim at the United Nations, the Athens Ancient Agora, the NBC Today Show, and in over 200 theatres, festivals, schools, universities and libraries across the US, Canada, Uruguay, Greece, Cyprus, France, Luxembourg, Turkey, the United Emirates and the UK. Leading universities including Yale, Columbia, Cornell, Michigan, Cambridge, Oxford, Edinburgh have combined the performance with interactive seminars on Socratic ethics and how they apply to our world today, led by Yannis Simonides.

*A **superhuman** effort on the part of the actor in a splendid coordination of text, movement and speech.*

Luxembourger Wort, Luxembourg

***Socratres unbound!** One uniquely obsessed and multi-talented actor has set himself the decidedly idiosyncratic mission of proving the transcendent dramatic power of the ancient philosopher.*

American Theatre

***Street-smart** Socrates is back with Yannis Simonides “Apology”: restless, humorous, brilliant, and fascinating!*

Odyssey Magazine, New York

Το Άσμα του Γιοφουριού

Θεατρικό Εργαστήρι Πανεπιστημίου Κύπρου

Κυριακή, 3 Ιουλίου, 20:30

ΘΕΑΤΡΟ

Διασκευή, σκηνοθεσία:
Μιχάλης Πιερίης

Μουσική:
Ευαγόρας Καραγιώργης

Σκηνικά, κουστούμια:
Χρίστος Λυσιώτης

Κατασκευή ενδυμάτων:
Μαρίνα Κλεάνθους

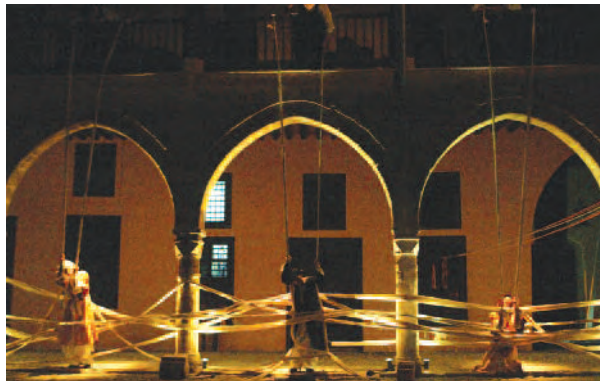
Κινησιολογία: Μιχάλης Πιερίης

Επιμέλεια κίνησης:
Αριάννα Οικονόμου

Φωτισμοί: Γιώργος Κουκουμάς

Υπεύθυνη παραγωγής, βοηθός
σκηνοθέτη: Σταματία Λαουμτζή

Το έργο «Το Άσμα του Γιοφουριού» αποτελεί μια δραματική διασκευή στηριγμένη στις πάμπολλες παραλλαγές του γνωστού ελληνικού δημοτικού τραγουδιού «Της Άρτας το Ποφύρι». Στη θεατρική προσαρμογή του Θ.Ε.Π.Α.Κ. χρησιμοποιούνται παραλλαγές από την Κύπρο, τον Πόντο, την Κρήτη και την Ηπειρωτική Ελλάδα. Η παράσταση αυτή είναι μια συνέχεια της προσπάθειας που κάνει εδώ και δεκατέσσερα χρόνια το Θ.Ε.Π.Α.Κ. στον χώρο της πολιτισμικής μας κληρονομιάς.

ΘΕΑΤΡΟ

Η παράσταση αποτελεί γόνιμη εκπαιδευτική εμπειρία, αφού δίνει την ευκαιρία σε μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικούς να έλθουν σε επαφή με κρίσιμους προβληματισμούς που προκύπτουν από τη μελέτη του δημοτικού τραγουδιού, όπως οι διάφορες παραλλαγές του ίδιου θέματος, καθώς και ζητήματα που άπτονται της ιστορικής, κοινωνικής και ιδεολογικής προοπτικής που διανοίγει η δημιουργική προσέγγιση των δημοτικών μας τραγουδιών. Παράλληλα, παρέχεται στον θεατή η δυνατότητα να παρακολουθήσει μια νεότερη σκηνική ερμηνεία του δημοτικού μας τραγουδιού μέσα στα συμφραζόμενα, τις αναζητήσεις και τις συλλογικές απορίες, της δικής μας εποχής.

Η μουσική της παράστασης εκτελείται ζωντανά από τους μουσικούς Ευαγόρας Καραγιώργης (λαούτο), Μαρίνα Κατσαρή (κλαρίνο), Αντρέας Χριστοδούλου (βιολί), Γιάννης Σούλος (νταούλι).

Η παράσταση του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. Το Άσμα του Ποφουριού, είναι υφασμένη —ο ήχος του αργαλειού υποστηρίζει το βηματισμό της παράστασης, όπως οι χτύποι της καρδιάς το βηματισμό του ατόμου— με απέριτη λιτότητα και ελεγειακό τόνο, με ζωγραφική εικονοποιία όπως τα ζωντανά ταμπλώ της εικαστικής, με το αγαπητικό εκείνο πνεύμα της ομάδας που μας πάει στην αλήθεια και την καθαρότητα της πρωτογενούς όρασης του κόσμου και της ενορατικής πρόσληψης και απόδοσής του σε μορφές Τέχνης. [...] Στα μάτια του θεατή καθώς κυλούσε η παράσταση με τα είκοσι αγόρια και κορίτσια του Πανεπιστημίου Κύπρου να την υπηρετούν με έλλογο διονυσιακό μένος, παρήλανε αυτούσιος ο σταυρωμένος κόσμος της Κύπρου, «ο κόσμος του Ομήρου» κατά τον ποιητή.

Ζήνων Ζαννέτος, εφ. «Κρητική Επιθεώρηση»
28 Αυγούστου 2004

Τον Δωρικό λόγο των Δημοτικών τραγουδιών υπηρέτησε με πιστότητα η λιτή, δωρική σκηνοθεσία του Μιχάλη Πιερή. Έντυσε με γλυκούς αρμονικούς ήχους η εξάισια ζωντανή μουσική του Ευαγόρα Καραγιώργη, που σε άλλες δουλειές του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. έχει κερδίσει το κοινό με τη γλυκιά αρμονία της. Η σκηνογραφική-ενδυματολογική προσέγγιση του Χρίστου Λυσιώτη με παραδοσιακές πινελιές στον συνολικό πίνακα του έργου, ανάδειξε το ήθος και το ύφος της σκηνοθεσίας. Κυρίαρχο στοιχείο κι εδώ ο κυπριακός αργαλειός με τα νήματά του, όπου υφάινεται η παράδοση των αιώνων. Τέλος τα παιδιά, τα νιάτα της Κύπρου, που σπουδάζουν στο εκεί Πανεπιστήμιο, υπηρέτησαν πιστά με τις υποκριτικές ερμηνείες τους το μύθο του γιοφουριού και ενσάρκωσαν πειστικά τα πρόσωπα του έργου.

Πώργος Καλογεράκης, εφ. «Ρεθυμνιώτικα Νέα»
1 Σεπτεμβρίου 2004

Η νέα παραγωγή του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. αποτελεί δραματική επεξεργασία των παραλλαγών του δημοτικού τραγουδιού Το Ποφύρι της Άρτας. [...] Το τραγούδι και μαζί του ο χρόνος στην παράσταση δεν κινούνται σε ευθεία γραμμή, αλλά όπως στην αρχαία μυθική αντίληψη μοιάζουν με το ουράνιο στερέωμα όπου τα γεγονότα δεν διαδέχονται το ένα το άλλο, αλλά συνυπάρχουν όπως οι αστερισμοί. Το δεύτερο στοιχείο του προλόγου —ο ήχος του αργαλειού— εμβάζει το συμβολισμό της ύφανσης, από αρχαιοτάτων χρόνων στενά συνδεδεμένο με την ιδέα της μοίρας, λειτουργεί όμως και ως σκηνοθετική δήλωση για τον ρυθμό και την τεχνική που έχουν επιλεγεί για την παράσταση. Ο επίμονος ρυθμικός ήχος και η παράλληλη αργή (στα όρια της ακινησίας) κίνηση του χορού λειτουργούν ως θάλαμος αποσυμπίεσης από τη ριχή υπερκινητικότητα της σύγχρονης σκέψης και μετά απ’

αυτό ευκολότερα βυθίζομαστε στα βαθιά και σκοτεινά νερά του κειμένου. [...] Οι αρχαίες καταβολές των δημοτικών τραγουδιών επιτρέπουν στα κείμενά τους να λειτουργούν ως κανάλια επικοινωνίας με τα βάθη του συλλογικού υποσυνειδήτου, εκεί που τα υπόγεια νερά των εθνικών πολιτισμών ενώνονται σ' έναν πανανθρώπινο Ωκεανό αρχέτυπων. Ο Φόβος κατοικεί εκεί (θυμάστε τη γυναίκα του Πρωτομάστορα που βρίσκει στην καμάρα του γιοφυριού το χέρι ή το στόμα του Δράκου) και ακόμη η ιδέα του παντοτινού χρέους που η ανθρωπότητα οφείλει στο αρχικό σκοτάδι από το οποίο βγήκε, ενός χρέους που ξοφλιέται με το αίμα των ανθρωποθυσιών. Η παραγωγή του Θ.Ε.ΠΑ.Κ. μας έφερε σε επαφή με πράγματα που αξίζουν.

Νόνα Μολέσκη, εφ. «Ο Φιλελεύθερος»

21 Ιουλίου 2003

Τα τελευταία χρόνια ο καθηγητής Μιχάλης Πιερής χάνεται βαθιά μέσα στην ποίηση κι η ανάγνωσή του καταλήγει σε μια δραματική σύνθεση που εντυπωσιάζει με την πρωτοτυπία της και τον τρόπο που βγάζει στην επιφάνεια μηνύματα που διαφορετικά θα μπορούσαν να περάσουν απαρατήρητα. Έχοντας στο πλευρό του ένα μουσικοσυνθέτη όπως τον Ευαγόρα Καραγιώργη που πατά γερά στις ρίζες της παραδοσιακής μας μουσικής για να ξεπεταχτεί σε χώρους μιας εκφραστικής έντεχνης μουσικής, κατορθώνει να ξεπερνά σκοπέλους, που θεωρητικά τουλάχιστον, ένα τέτοιο εγχείρημα θα μπορούσε να παρουσιάσει. [...] Η χρησιμοποίηση του τελετουργικού στοιχείου σαν οργανικού μέρους της παράστασης μας πάει σε άλλο είδος θέατρο, κάτι που το σύγχρονο δυτικοευρωπαϊκό και αμερικάνικο θέατρο στις πιο πολλές περιπτώσεις άφησε ανεκμετάλλευτο. [...] Το νήμα, φυσιολογική επέκταση του αργαλειού σε μια συνειρμική συσχέτιση, χρησιμοποιήθηκε έντεχνα από τον σκηνοθέτη για να «νηματεύσει» τις τρεις γυναικείες μορφές που θάφτηκαν στα θεμέλια των τριών γιοφυριών που το στερέωμα τους στηρίχτηκε σ' αυτή την πρωτόγονη ανθρωποθυσία, όπως «νηματώνεις» μιαν εκκλησία, αιώνιο σύμβολο της ανθρώπινης αναζήτησης διεξόδου από την αδιέξοδη πραγματικότητα του θανάτου».

Χριστάκης Γεωργίου, περ. «Επί Σκηνής»
Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2003

The Ballad of the Bridge

University of Cyprus Theatrical Workshop

Sunday, 3 July, 20:30

THEATRE

Stage Adaptation and Direction:
Michalis Pieris

Music: Evagoras Karagiorgis

Set and costume design:
Christos Lyssiotis

Costumes: Marina Kleanthous

Choreography: Michalis Pieris

Kinesiology:
Arianna Economou

Lighting: Yorgos Koukoumas

Production Manager,
Assistant Director:
Stamatia Laoumtzi

THEATRE

The play “The Ballad of the Bridge” is an attempt to set to stage some of the most expressive versions of the famous Greek folk ballad “The Bridge at Arta”. The stage adaptation, presented by THEPAK, features versions of the folk ballad as preserved in Cyprus, Pontus, Crete, and Epirotic Greece. The performance is part of a fourteen-year-long effort by THEPAK to promote the cultural heritage of the Hellenic world.

The performance constitutes a truly productive educational experience, since it gives students and educators the opportunity to come across some essential issues in the research of verbal folklore, such as the different approaches to and interpretations of a given theme, as well as the historical and ideological perspectives that open up as a result of the creative approach to demotic songs. At the same time, the performance offers an innovative stage interpretation of traditional folklore that takes into consideration the context, the pursuits and the collective dilemmas of modern times.

The music of the play is performed live by musician Evagoras Karagiorgis (lute), Marina Katsari (clarinet), Andreas Christodoulou (violin), Yannis Soulos (drum).

THEPAK's performance "The Ballad of the Bridge" – in which the rhythmic sound of the loom sets the pace of the play as the heartbeat measures the stride of a human being – is woven in unembellished modesty and elegiac tone, in vivid imagery reminiscent of a living picture, in that lovable group spirit that brings us to the truth and the purity of the original vision of the world and its intuitive perception and interpretation into art. [...] As the twenty boys and girls from the University of Cyprus performed with Dionysian passion clad in words, before the eyes of the viewers paraded, clean and unadulterated, the crucified world of Cyprus, 'the world of Homer', as the poet put it.

Zenon Zannetos, Cretan Review
28 August 2004

The Doric language of the folk ballad found a ingenuous expression in Michalis Pieris's genuine and unadorned, Doric-style, stage adaptation. The magnificent live music by Evagoras Karagiorgis, who has enchanted the audience with his beautiful compositions in other THEPAK productions, complemented the performance with its sweet harmonious tune, while Christos Lyssiotis's approach to set design and costumes further underscored the virtues and style of the stage adaptation with the traditional touches it added to the overall canvas of the play. The principle element here was, of course, the Cypriot loom which weaves the thread of centennial traditions. Last but not least, the cast, the young boys and girls of Cyprus who study in the local university, rendered truthfully on stage the myth of the bridge and interpreted convincingly the characters of the play.

Yorgos Kalogerakis, Rethymno News
1 September 2004

The latest production of the Theatrical Workshop of the University of Cyprus brings to stage a dramatic adaptation of several versions of the folk ballad "The Bridge at Arta". [...] Events and time in the performance do not evolve in a straight line, but like in the ancient perception of a myth, the plot opens up as a heavenly vault on which episodes rather than following one after the other, coexist like constellations. The second element of the prologue – the sound of the loom – introduces the symbol of weaving, which has been associated with the notion of destiny from time immemorial, while serving also as a tool with which the director sets the pace and rhythm of the performance. The persistent sound of the loom combined with a slow choreography that, at times, verges on stillness, functions as a depressurisation chamber in which the audience is emancipated

from the shallow hyper-mobility of contemporary thinking in order to plunge more easily into the deep and dark waters of the text. [...] The ancient hoard of verbal folklore enables folk ballads to act as channels of communication with the depths of collective subconsciousness where the subterranean streams of different national cultures merge into an ocean of universal prototypes. Phobos resides there (remember the wife of the Head Builder who kept seeing the hand or the jaws of the Dragon in the arch of the bridge), but also the notion of the eternal debt, which mankind owes to the primal darkness it came from, a debt that is being repaid with human sacrifice. THEPAK's production brought us in touch with matters of value.

Nona Moleski, *Phileleftheros* Daily,
21 July 2003

Over the last few years Prof. Michalis Pieris has been deeply involved in poetry and his interpretation of it has brought as a result a stage adaptation that impresses with its ingenuity and the way it highlights messages, which otherwise could have passed by unnoticed. Having by his side a composer like Evagoras Karagiorgis who stands firmly on the principles of traditional music to produce expressive creative compositions, Prof. Pieris manages to overcome obstacles, which, at least theoretically, could have proven too challenging for such an endeavour. [...] The use of a ritualistic element as an organic component of the performance suggests a different type of theatre that in most cases have been left unexploited by modern Western European and American drama. [...] The thread, which is intrinsically associated with the loom, has been ingeniously used by the director to 'tie together' the three female characters buried in the foundations of the three bridges that are sustained by this primal human sacrifice, just like people used to 'tie up' against evil their church, the timeless symbol of mankind's quest to extricate from the inextricable reality of death.

Christakis Georgiou, *Onstage Magazine*,
November–December 2003

Σονά Γκαργκαλογιάν:
σοπράνο

Μάριος Χαραλάμπους:
τενόρος

Καίτη Οικονομίδου:
μετζοσοπράνο

Μανώλης Νεοφύτου:
πιάνο

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Οι λάτρες της κλασικής μουσικής θα έχουν τη δυνατότητα να απολαύσουν μια ενδιαφέρουσα επιλογή από παλιές άριες του Μεσαίωνα και του 16ου-17ου αιώνα, την οποία παρουσιάζουν τρεις ξεχωριστοί ερμηνευτές με αξιοσημείωτη πορεία στον χώρο του κλασικού τραγουδιού – η σοπράνο Σονά Γκαργκαλογιάν, η οποία έχει ερμηνεύσει κύριους ρόλους στις όπερες *La Traviata* και *Rigoletto* του Verdi και *Lucia di Lammermoor* του Donizetti, αλλά και πολλές συναυλίες στην Κύπρο και στο εξωτερικό· η μετζοσοπράνο και απόφοιτος της Guildhall School of Music and Drama του Λονδίνου, Καίτη Οικονομίδου, η οποία επικεντρώθηκε στη μελέτη έργων του Γαλλικού ρεπερτορίου και της εποχής Μπαρόκ και του Μεσαίωνα, και ο ανερχόμενος τενόρος Μάριος Χαραλάμπους, ο οποίος ξεχώρισε σε φεστιβάλ και συναυλίες στην Κύπρο και στο εξωτερικό, ερμηνεύοντας τραγούδια από το κλασικό, έντεχνο

ελληνικό και παραδοσιακό ρεπερτόριο καθώς και εκκλησιαστικούς ύμνους.

Μαζί τους συμπράττει ο ταλαντούχος πιανίστας Μανώλης Νεοφύτου, απόφοιτος του Κρατικού Κονσερβατορίου Τσαϊκόφσκι της Μόσχας, ο οποίος έχει δώσει συναυλίες και ρεσιτάλ σε πολλές χώρες της Ευρώπης και συνεργάστηκε ως σολίστας με σημαντικές συμφωνικές ορχήστρες.

Η συναυλία περιλαμβάνει άριες που είτε δεν σώζονται στην ολότητα τους, είτε σπανίως ακούγονται επί σκηνής, από έργα των Vivaldi, Scarlat, Stradella, Gluck, Caldara, Durante, Girodani, Caccini, Carissimi, Buononcini, Pergolesi κ.ά.

Sona Gargaloyan:
soprano

Marios Charalambous:
tenor

Katie Economidou:
mezzo-soprano

Manolis Neophytou:
piano

Classical music fans will have the opportunity to enjoy an interesting selection of old arias from the Middle Ages and the 16th–17th century, presented by three prominent soloists with notable background in the field – soprano Sona Gargaloyan who has interpreted principal roles in Verdi's *La Traviata* and *Rigoletto*, Donizetti's *Lucia di Lammermoor*, and has performed in many concerts in Cyprus and abroad; mezzo-soprano and Guildhall School of Music and Drama graduate, Katie Economidou who has a special interest in studying compositions of the French repertoire, as well as Baroque and Medieval works, and the upcoming tenor Marios Charalambous who has excelled in festivals and concerts in Cyprus and abroad with his performance of classical, contemporary and traditional songs, as well as ecclesiastical hymns.

The trio is supported by the talented pianist Manolis Neophytou, graduate of the Tchaikovsky State Conservatory of Moscow, who has given concerts and recitals in many European countries and has cooperated as soloist with important symphony orchestras.

The programme of the concert includes compositions, which are either not preserved in their entirety or are seldom performed nowadays, by Vivaldi, Scarlat, Stradella, Gluck, Caldara, Durante, Girodani, Caccini, Carissimi, Buononcini, Pergolesi and others. A programme that will fascinate the audience and will offer an unusual and captivating listening experience.

Σωκράτης Σινόπουλος Quartet & Κατερίνα Παπαδοπούλου

Τετάρτη, 13 Ιουλίου, 20:30

Κατερίνα Παπαδοπούλου:
τραγούδι

Σωκράτης Σινόπουλος:
πολίτικη λύρα

Γιάννης Κυριμκυρίδης: πιάνο

Κυριάκος Ταπάκης: ούτι

Δημήτρης Εμμανουήλ: τύμπανα

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ο δεξιότεχνος της πολιτικής λύρας Σωκράτης Σινόπουλος και οι χαρισματικοί μουσικοί που απαρτίζουν το κουαρτέτο, Γιάννης Κυριμκυρίδης στο πιάνο, Κυριάκος Ταπάκης στο ούτι και Δημήτρης Εμμανουήλ στα τύμπανα επιχειρούν μια νέα ανάγνωση και διασκευή οργανικών κομματιών και τραγουδιών από το ρεπερτόριο των μουσικών παραδόσεων του ελληνικού χώρου και ταυτόχρονα παρουσιάζουν τη συνθετική εργασία και τον πειραματισμό τους στον παρθένο χώρο της σύγχρονης δημιουργίας με αφετηρία την ελληνική ή τις συγγενείς με αυτήν μουσικές παραδόσεις, ως κοινή δημιουργική ανάγκη, τόσο δική τους όσο και της σύγχρονης μουσικής πραγματικότητας.

Μαζί τους συμπράττει η Κατερίνα Παπαδοπούλου, μια από τις σημαντικότερες φωνές στον χώρο της παραδοσιακής μουσικής, η οποία χειρίζεται με άνεση τα ιδιαίτερα τοπικά ιδιώματα και υποστηρίζει το ρεπερτόριο αυτό σε πληθώρα προσωπικών συναυλιών και ηχογραφήσεων αλλά και συνεργαζόμενη με τους σημαντικότερους τραγουδιστές και μουσικούς του χώρου.

Socratis Sinopoloulos Quartet & Katerina Papadopoulou

Wednesday, 13 July, 20:30

CONCERT

Katerina Papadopoulou:
vocals

Socratis Sinopoloulos:
Constantinople lyre

Yannis Kyrmiyridis: piano

Kyriakos Tapakis: oud

Dimitris Emmanouil: drums

The Constantinople lute master Socratis Sinopoloulos and the charismatic musicians that make up the quartet – Yannis Kyrmiyridis on the piano, Kyriakos Tapakis on the oud, and Dimitris Emmanouil on the drums – attempt a new reading and orchestration of instrumental pieces and songs from the musical heritage of the Hellenic world, and present their own quests and experiments in the virgin area of modern composition that draws upon Greek folklore and its related music traditions, in an effort to satisfy their common creative need and address the needs of present-day music reality. The quartet is enhanced by the presence of Katerina Papadopoulou, one of the most powerful voices in traditional music, who handles with ease the peculiar local dialects and has mastered this repertoire in a number of concerts and recordings, alone or in cooperation with some of the most prominent singers and musicians in the field.

CONCERT

Γάμοι σα 'δω, γάμοι σα 'κει, γάμοι σα παραπέρα

Μουσικό Πολύτροπο

Παρασκευή, 15 Ιουλίου, 20:30

ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Μουσική διδασκαλία,
σκηνοθετική επιμέλεια:
Γιάννης Καϊμάκης

Οργανωτική επιτροπή:
Ελευθερία Χάρμπα
Αντιγόνη Τσελεπή

Αφηγητής: Κώστας Μαργαρίτης

Σχέδια: Ράλλη Κοψίδη

Νέυ, διπλή φλογέρα, γκάντα,
σαμπούνα: Γιάννης Καϊμάκης

Κρουστά: Κώστας Παπάς

Ήχος και φωτισμός:
Κώστας Παπάς,
Βλαχοδήμος Γιώργος

Κατασκευές οργάνων και
σκηνικών αντικειμένων:
Παύλος Ακτσόγλου

γνώσεις των μαθημάτων, δημιουργήθηκε το 1994 από τον επίκουρο καθηγητή Γιάννη Καϊμάκη.

Ιδιαίτερότητα της ομάδας και καρπός της δουλειάς είναι η δημιουργία ενός νέου βιώματος και μιας νέας λειτουργικότητας του δημοτικού τραγουδιού, τα οποία βρίσκουν την έκφρασή τους σε

ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Το «Μουσικό Πολύτροπο», ένα σύνολο φοιτητών του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Α.Π.Θ, που ενδιαφέρεται να μεταφέρει σε πράξη τις θεωρητικές

έναν άλλο χώρο απ' αυτόν που συνήθως λειτουργεί το δημοτικό τραγούδι, δηλαδή στον θεατρικό χώρο.

Ένα από τα λαμπρά αποτελέσματα αυτής της ερευνητικής, μουσικοπαιδαγωγικής και καλλιτεχνικής προσπάθειας είναι η παράσταση «Γάμοι σα 'δω, γάμοι σα 'κει, γάμοι σα παραπέρα», την οποία το «Μουσικό Πολύτροπο» παρουσιάζει στο Αρχοντικό Αξιοθέας.

Ένα σκωπτικό παραμύθι με τρεις γάμους, που έχουν άτυχο τέλος, εξαιτίας ενός δράκου που αρπάζει τις νύφες και τις υποχρεώνει στις περίεργες ορέξεις του, γίνεται αφορμή να συνδεθεί ο λόγος με τραγούδια και έθιμα του γάμου. Όπως συμβαίνει στα παραμύθια, στο τέλος τα μάγια λύνονται και έτσι «έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα».

Weddings Here, Weddings There, Weddings Everywhere

Mousiko Polytropo

Friday, 15 July, 20:30

MUSICAL PERFORMANCE

Music Instruction and Stage
Treatment: **Yannis Kaimakis**

Production Managers:
Eleftheria Charmpa
Antigone Tselepi

Narrator: **Kostas Margaritis**

Designs: **Ralli Kopsidi**

Ney, double flute, bagpipes:
Yannis Kaimakis

Percussions: **Kostas Papas**

Lighting and sound:
Kostas Papas,
Yorgos Vlachodimos

Set and props: **Pavlos Aktsoглу**

niko keen to carry theoretical knowledge into practice – was created in 1994 by Assistant Prof. Yannis Kaimakis.

The focus of the group is to promote a new outlook and a new functionality of demotic songs by taking them out of their usual setting and bringing them onto the theatrical stage.

One of the brilliant results of this research, music education and artistic endeavour is the performance “Weddings Here, Wed-

“Mousiko Polytropo” – a group of students from the Department of Music at the Aristotle University of Thessalo-

dings There, Weddings Everywhere”, which “Mousiko Polytropo” presents at Axiothea.

A satirical tale about three weddings, which have an unfortunate end because a dragon kidnaps the brides and submits them to his bizarre desires, provides the occasion for a theatrical presentation of wedding customs and songs. At the end, as it happens in the fairytales, spells are broken and “all lived happily ever after”.

MUSICAL PERFORMANCE

Ο Αγαπητικός της Βοσκοπούλας

Δημήτριος Κορομηλάς

Κυριακή, 17 Ιουλίου,
Δευτέρα, 18 Ιουλίου, 20:30

Ε.Θ.Α.Λ.

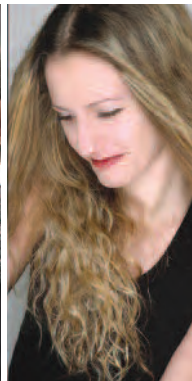
Σκηνοθεσία
Χρίστος Ζάνος

Σκηνικά και κοστούμια
Χάρης Καυκαρίδης

Μουσική
Γιώργος Γεωργίου

Τους ρόλους ερμηνεύουν:

Αχιλλέας Γραμματικόπουλος
Τζωρτζίνα Τάτση
Κωνσταντίνος Γαβριήλ
Μαρίνα Βρόντη
Πέννυ Φοινίρη
Κωνσταντίνος Αλκιβιάδης
Πάννης Ιωάννου
Αντρέας Νικολαΐδης

ΘΕΑΤΡΟ

Η Ε.Θ.Α.Λ. παρουσιάζει ένα από τα πιο σημαντικά έργα του νεοελληνικού ρεπερτορίου, τον «Αγαπητικό της Βοσκοπούλας» του Δημήτριου Κορομηλά. Πρόκειται για «δραματικόν ειδύλλιον», όπως το χαρακτηρίζει ο ίδιος ο συγγραφέας, έργο με πρωτότυπο και δυνατό θεατρικό λόγο, με πλούσια και εντονότατη δράση, μεγάλους έρωτες, περιπέτειες και συγκλονιστικές ανατροπές.

Η «Βοσκοπούλα» γράφτηκε το 1890 και ανέβηκε για πρώτη φορά στην Οδησό. Είναι το πιο πολυπαιγμένο θεατρικό έργο των τελευταίων 120 ετών στον ελληνικό χώρο. Οι θιασίοι των μεγαλύτερων ηθοποιών του ελληνικού θεάτρου περιλάμβαναν πάντα το έργο αυτό στο ρεπερτόριό τους, στην Αθήνα αλλά και στις περιφέρειες τους στην επαρχία και στις ελληνικές κοινότητες του εξωτε-

ρικού, Κωσταντινούπολη, Κύπρο, Αίγυπτο και αλλού. Ιστορική θεωρείται η παράσταση που έδωσε στο Πεδίο του Άρεως, στις αρχές της δεκαετίας του '60, το «Ελληνικό Λαϊκό Θέατρο» του Μάνου Κατράκη. Επίσης, έγινε μύθος και ξεπέρασε όλα τα προηγούμενα ρεκόρ η κινηματογραφική μεταφορά του έργου, το 1955, με πρωταγωνίστρια την Αλίκη Βουγιουκλάκη, τον Θάνο Κωτσόπουλο, τον Παντελή Ζερβό, τον Κώστα Χατζηχρήστο και την Ελένη Χατζηγαργύρη.

Η παράσταση της Ε.Θ.Α.Λ. έχει σκηνοθετηθεί με το σκεπτικό να αποφευχθεί ένα ακόμη μουσειακό ανέβασμα του έργου, το οποίο αντιμετωπίζεται με σύγχρονη θεατρική ματιά, στην οποία διακρίνονται αρκετά στοιχεία από το μπρεχτικό θέατρο. Η μουσική της παράστασης εκτελείται ζωντανά από τον συνθέτη Γιώργο Γεωργίου.

The Sweetheart of a Shepherdess

Demetrios Koromilas

Sunday, 17 July,
Monday, 18 July, 20:30

THEATRE

Limassol Theatre
Development Company
(ETHAL)

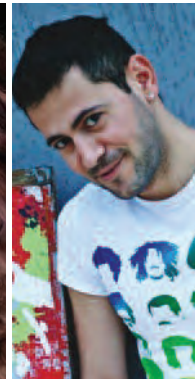
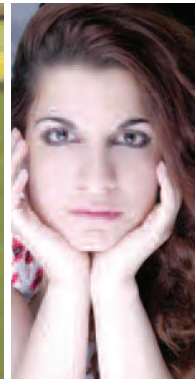
Director
Christos Zanos

Set and costumes
Haris Kavkaridis

Music
Yorgos Georgiou

Cast

Achilleas Grammatikopoulos
Georgina Tatsi
Konstantinos Gavriel
Marina Vronti
Penny Finiri
Konstantinos Alkiviadis
Yannis Ioannou
Andreas Nicolaidis

THEATRE

The Limassol Theatre Development Company (ETHAL) presents one of the most important works of Modern Greek theatre, Demetrios Koromilas' play "The Sweetheart of a Shepherdess".

The play – a "dramatic idyll", as the writer terms it – is famed for its original and powerful dialogues and its dynamic plot marked by great love affairs, adventures and unexpected turn of events.

"The Sweetheart of a Shepherdess" was written in 1890 and was first staged in Odessa. It is the most performed dramatic work in the Hellenic world for the last 120 years. All great Greek theatre companies have included it in their repertoire and have played it in Athens and in their tours across the country, as well as in the Greek

communities abroad – Constantinople, Cyprus, Egypt and elsewhere.

A historical performance of the play was given in the early 1960s by Manos Katrakis' Greek Popular Theatre. The 1955 screen adaptation featuring Aliko Vouyouklaki, Thanos Kotsopoulos, Pantelis Zervos, Kostas Hatzichristos and Eleni Hatziaigyri also broke all box office records.

In ETHAL's production, which has been staged so as to avoid the mere revival of a historical dramatic work, the play is seen from a contemporary perspective with quite a few references to Brecht's theatre. The music of the play is performed live on stage by composer Yorgos Georgiou.

Κυριακή 29 Μαΐου
Τραγούδια σαν παραμύθια

Παρασκευή 3 Ιουνίου
Ο Καραγκόζης αστροναύτης

Κυριακή 3 Ιουλίου
Το Άσμα του Γιοφουριού

Τρίτη 5 Ιουλίου
Παλιές Άριες

Δευτέρα 6 Ιουνίου
Επισκεπτήριο

Πέμπτη 9 Ιουνίου
Κυπριακά Λαϊκά Παραμύθια

Τετάρτη 13 Ιουλίου
Σινόπουλος Quartet

Παρασκευή 15 Ιουλίου
Γάμοι σα 'δω, γάμοι σα 'κει,
γάμοι σα παραπέρα

Παρ. 17 & Σάβ. 18 Ιουνίου
Το Σπίτι

Τετ. 22 & Πέμ. 23 Ιουνίου
Διγενής Ακρίτας

Κυρ. 17 & Δευ. 18 Ιουλίου
Ε.Θ.Α.Λ.

Τρίτη 28 Ιουνίου
Girls, Ghosts and Gods

Πέμπτη 30 Ιουνίου
Η Απολογία του Σωκράτη

Πληροφορίες και κρατήσεις
Δευτέρα με Παρασκευή 9.30 – 13.30

For information and reservations
Monday to Friday 9.30 – 13.30

☎ 22894531-2

**Παραστάσεις του Θεατρικού Εργαστηρίου
του Πανεπιστημίου Κύπρου εκτός Αξιοθέας
Κ Α Λ Ο Κ Α Ι Ρ Ι 2 0 1 1**

Παρασκευή, 8 Ιουλίου

Το Άσμα του Γιοφουριού
Αμβούργο

Σάββατο, 23 Ιουλίου

Το Άσμα του Γιοφουριού
Χανιά

Κυριακή, 10 Ιουλίου

Το Άσμα του Γιοφουριού
Βερολίνο

Τετάρτη, 27 Ιουλίου

Το Άσμα του Γιοφουριού
Παραλίμνι

Τρίτη, 12 Ιουλίου

Το Άσμα του Γιοφουριού
Μόναχο

Παρασκευή, 29 Ιουλίου

Το Άσμα του Γιοφουριού
Μπισερό

Διευθυντής Πολιτιστικού Κέντρου: Μιχάλης Πιερής
Πολιτιστική Λειτουργός: Ιρένα Αλέξιεβα
Γραφιστικά: Γιάννος Χριστοφόρου
Γραμματειακή Υποστήριξη: Ελένη Σταυροπούλου
Τεχνική Υποστήριξη: Αργύρης Χατζηνικολάου

Cultural Centre Director: Michalis Pieris

Cultural Affairs Officer: Irena Alexieva

Graphic Design: Yiannos Christoforou

Administrative Support: Eleni Stavropoulou

Technical Support: Argyris Hatzinikolaou